

Razstava Uršule Berlot: vizualni presežek ljubljanskega razstavnega poletja

Kot v izčiščenem minimalističnem newyorškem loftu iz Ameriškega psiha.

Petja Grafenauer
sre, 25.07.2012, 12:00

Info

[Uršula Berlot: Vanitas](#)

Galerija Equrna

3. 7.– 27. 7. 2012

V zadnjem stoletju je tehnologija pogledu omogočila številne neslutene možnosti. Vidno smo se naučili zaustaviti, zamrzniti, spraviti v tek, videli smo podobe, ki si jih nekdanj ni bilo mogoče niti zamisliti.

Z različnimi instrumenti danes vidimo tisto, česar oči ne zaznajo, gledamo pod in za površine, pod kožo, v telo in izven njega, vizualiziramo številne procese, za katere smo zgolj slutili, da se odvijajo v bivajočem.

Razširjeno polje vizualnega, kakršno omogoča sofisticirana tehnologija, je še vedno predvsem orodje in domena znanosti, a se z njim srečujemo vsi, pa čeprav le takrat, ko nas na urgenci z zlomljeno nogo pošljejo na zastareli rentgen. Toda možnosti in moč podob, ki nastajajo z razprtjem polja tistega, kar je mogoče videti, so izjemne. Tudi v umetnosti.

Neutilitarno življenje novih podob

Umetniki, ki se ukvarjajo z vizualnim, lahko, neutesnjeni z institucionalnimi okviri in neobremenjeni z znanstvenimi postopki, te nove podobe pospremi v drugačno, neutilitarno življenje. Od nekdanj so si hitro prilaščali možnosti tehnologij, jih uporabljali, izrabljali in iz njih potegnili poetično, tuje, napačno, novo, lepo, kruto, skrivnostno in mnoge druge elemente, ki v znanosti ne morejo najti mesta.

Od ustvarjalnih začetkov Uršula Berlot združuje zanimanje za prosojnost z raziskovanjem meja med organskim in anorganskim, vidnim in zakritim, ujetostjo in svobodo podobe, znanstvenim postopkom in razlitjem življenja. Tokrat umetnica svojo prakso stopnjuje z razstavo Vanitas v Equrni. Postavitev je izčiščena in zračna. V približku bele kocke domujejo štirje ločeni projekti, ki jih poveže prepoznavna poetika prosojnosti, monokromnosti, estetiziranosti, tehnološkosti in poigravanja s simetrijo, ki je značilna za avtoričin opus.

Estetika vidnega, ki bi jo najlažje opisali kot občutek izčiščenega minimalističnega newyorškega lofta iz Ameriškega psiha, je še poudarjena z odličnim Scannerjevim zvočnim vložkom, ki podpira umetničin video Vanitas 2012. Zvok dihanja zareže v umetničin avtoportret in iz njenega obraza potuje vse globlje prek režnjev lobanje. Meditativni video izniči strah pred notranjostjo lastnega telesa in izenači lepi obraz, ki ga [Uršula Berlot](#) ponuja svetu, s krvjo, opnami, mesom, kostmi in

tekočinami, ki se skrivajo za njim. Najmanj prepričljivo je najmonumentalnejše delo Anatomske transfiguracije, veliki simetrični kolaži, ki nastanejo iz delov zavrženih rentgenskih posnetkov in ustvarjajo polprosojne kalejdoskopske podobe, sestavljene iz belin, ki jih na papirju za sabo pusti rentgenska naprava. Štirje kolaži formalno asociirajo na dela poljske umetnice Zofie Kulik, tematika pa je seveda povsem drugačna. Kljub temu da so vizualno prepričljivi in gotovo delujejo kot fokusna točka ob vstopu v prostor, kolaži ob moči videa dobijo še močnejši dekorativni ton, kot bi jim ga morda pripisali sicer.

Kako je telo videti iz telesa

Med štirimi projekti videu parira enako močna serija fotografij v tehniki 'camera oralis', camera obscura, ki nastane v umetničini ustni votlini in se zapiše na fotografski papir nekje za zobmi. Tudi najbolj enostavne tehnologije v umetnosti dobijo posebno moč, če jih umetnik uporabi na drugačen način. Pogledi tega, kako je telo videti iz telesa, kako usta vidijo dojke, noge, roke in trup, so hkrati podobe telesa, ki se je odtisnilo na fotografiji kot prstni odtis, slina, dlaka ali katera od nešteto drugih sledi, ki jih puščamo za sabo.

Perfekcionizem opusa

Estetsko dovršena slika Fraktal je prosojna jedkanica možganov na steklu, ki vodi do prvih umetničnih projektov z začetka tisočletja, ko so podobne slike nastajale s pomočjo pleksistekla in sintetične smole. Opus Uršule Berlot je konsistenten in gotovo je čas, posvečen razvoju tehnik in raziskovane tematike, odločilen pri perfekcionizmu, ki se kaže na vsaki umetničini razstavi. Tako je tudi Vanitas razstava, s katero umetnica in galerija tistim, ki želijo gledati, ponujata vizualni presežek ljubljanskega razstavnega poletja.